

DONES D'AIGUA

- Güeli, vols explicar-me un conte? - va exclamar en Jan amb mirada llastimosa - no aconsegueixo adormir-me, saps?, com que ara no m'he d'aixecar tant d'hora i no vaig a les extraescolars, doncs no estic cansat - continuà dient mentres feia cara de pomes agres.

- Què seria dels nens sense les iaies! - va assentir ella amb ulls d'infinita tendresa.

- La teva veu em relaxa, güeli...a més mai tens pressa per acabar - va dir en Jan en to confident i apropant-se a la pantalla

- Com podria començar un bon conte si no fos pels güelos! - exclamà rient - vull que sàpigues que quan la teva mare era com tu també li contava molts de contes, però he de reconèixer que els retallava una mica...sempre tenia alguna feina per acabar abans d'anar a dormir!. S'ha d'esperar a tenir néts per contar grans històries - mentre li parla, els seus ulls semblen mirar vers el no-res i en Jan compren que està viatjant pels records. Ningú no entén a l'àvia millor que en Jan que se la mira seriosament i li demana

- Güeli, quant de temps estarem a casa sense poder sortir? Ja fa una setmana que no he baixat al carrer i m'avorreixo...

- Ho sé, estimat, haurem de tenir paciència, almenys ens podem veure, encara que sigui a la distància. Vull contar-te una història que parla de quan els homes van tenir que amagar-se de les dones d'aigua.

- Això em sona a conte de por.... - va interrompre el nen.

- No ho serà, veuràs...

En Jan va ajustar la pantalla del portàtil i es va acomodar al llit per poder sentir-la. Mentrestant la mare ja s'havia acomiadat de l'àvia i tornava al saló per revisar algunes coses de la seva feina . Des que havia començat el confinament teletreballava des de casa, però devia cuidar-se també d'en Jan i per això aprofitava les estones en què estava més tranquil·la per avançar feina. Tot esdevenia massa nou per acostumar-se a aquella nova situació que els desorientava i creava intranquil·litat. Era conscient que aquella situació no seria gens fàcil per en Jan, per a ella mateixa i per l'àvia Sofia, que ara devia mantenir-se allunyada dels seus éssers més estimats per protegir-se d'aquell insolent virus que rondava pel món.

Les dones d'aigua - va començar - vivien als boscos, llacs i rius de tot el món i, encara que a cada lloc se les anomenava de formes distintes, venien a ser els mateixos éssers fantàstics. Eren unes belles criatures vestides amb túniques blanques i de llargs cabells, suaus com la seda i coronats de flors, que des de temps immemorials protegien els rius i els boscos on vivien. Però no era gens fàcil tractar-les, doncs eren certament imprevisibles; qui topava amb elles devia seguir les normes que imposaven, de no fer-ho podien tornar-se temibles i perilloses. Tan sols els animals i els nens

podien veure-les sense témer res, al cap i a la fi eren les protectores de la natura i dels éssers de cor pur.

És ben cert que ajudaven els caminants que es perdien al bosc, també tenien poder sobre els éssers tenebrosos que portaven les epidèmies, la malaltia i la mort; els apaivagaven amb la seva aigua pura, i així la vida i la salut retornaven al seu equilibri. Ara bé, si res les alterava podien omplir de calamitats a qui s'atrevia a destorbar-les. Per aquesta raó l'home va començar a assenyalar-les i perseguir-les com quelcom malèfic. Davant aquesta situació les dones d'aigua van decidir confinar-se als seus amagatalls i des de la seva invisibilitat continuaven preservant la vida i castigant a qui no respectava les normes.

Els relats de les persones que per casualitat les descobrien a la penombra dels boscos recollint aigua del riu, confonent-se amb els rajos de lluna o pentinant els seus llargs cabells amb pintes d'or, van anar passant de pares a fills i d'avis a néts. D'aquesta manera es va perpetuar el respecte vers aquests éssers que ja formaven part de la tradició dels pobles de tot el món.

Però com ja saps, estimat Jan, els homes, alguns d'ells amb bones intencions i d'altres per maldat, van voler creure que podien controlar el món que els envoltava, la natura, els seus cicles i estacions, la vida...la mort. Les dones d'aigua van veure amb indignació com els arbres eren talats per construir ciutats, assecats els rius per crear embassaments, aplanades muntanyes per treure el seu mineral...al principi elles van preferir callar i cercar nous amagatalls on viure.

Això no va ser més que el començament: l'home, amb la seva ignorant vanitat, va pensar que res li era impossible i per augmentar la seva riquesa continuava arrasant i cremant boscos, contaminant els mars i els rius i canviant el clima de la Terra. Moltes espècies d'animals i plantes van acabar desapareixent o marxant a altres indrets per sobreviure. També hi havia poblats d'homes i dones que, tot i respectar l'harmonia amb la terra i la natura, van haver d'abandonar les seves terres...en fi, un desastre

A les dones d'aigua hom va començar a oblidar-les, eren històries d' àvies, coses del passat. Però elles continuaven allí, encara que moltes ja no tenien ni on amagar-se. Va ser aleshores quan van dir prou i passar-se la veu les unes a les altres van decidir fer-se visibles a la humanitat i donar-los una lliçó.

A poc a poc van vèncer la seva tímidesa i ajuntant les seves mans gelades s'animaren a sortir dels boscos i llacs on tants de segles havien estat confinades. De nord a sud i d'est a oest emergien de la penombra, esveltes, misterioses, temibles i poderoses.

Tots els reis i governants del món van ser alertats. De res els van servir les armes, ja que els projectils traspassaven l'halo blanc que les dones desprenien en la seva marxa solemne. Desconcertats, van ordenar als atemorits habitants dels seus regnes que es tanquessin a les seves cases mentre passava el seguici. Presa del pànic, la gent va obeir i, després de proveir els seus rebosts, van tancar-se a les seves cases amb pany i clau. Els carrers van quedar deserts, el ritme frenètic de les persones va esdevenir un

impressionant silenci. Un silenci com mai havia existit. El món va caure en una llarga letargia.

Però les parets i els panys de les portes no eren obstacle per a elles; la freda comitiva avançava impassible. Al seu pas estenien les mans gelades i convidaven a les ànimes tristes, dèbils i malaltes a marxar amb elles. Era difícil resistir-se davant la seva mirada hipnòtica i el seu somriure etern.

- També es van endur els nens?- preguntà en Jan amb els ulls ben oberts.

- No, elles no desitjaven endur-se els nens i les nenes, simplement acaronavent els seus cabells i fent l'ullet els deien que no tinguessin por d'elles.

Molts milers van caure captivats pels seus encanteris i van marxar amb elles, sense tenir temps d'acomiar-se dels seus éssers més estimats. No sentien mal ni preocupacions doncs van caure en una mena de somni on tot era bell. Tornaven a mostrar-se com els nens i nenes que van ser i es veien a ells mateixos corrent per camps daurats plens de lliris i roselles; els envoltava el so d'aigua que fluïa de rius i majestuosos cascades i tota mena d'animals s'apropaven a ells, curiosos i confiats. Era tot tan bonic que ja no desitjaven tornar a la seva vida anterior.

- I quant de temps van haver de passar les persones tancades a casa?- preguntà en Jan fent un petit badall somnolent.

- Bé, potser més del que es creia, les dones d'aigua es van prendre el seu temps per recórrer cada racó del planeta.

Mentrestant la natura tornava a regenerar-se, l'atmosfera a netejar-se, els animals s'apropaven a les ciutats i els pobles sense por, la nit era nit i les estrelles van tornar a puntejar el cel.

Dintre les seves cases els homes van descobrir que malgrat la tragèdia, hi havia temps per pensar, per estar amb els seus, per descobrir que podien passar els dies sense necessitat de consumir i consumir...fins i tot van trobar gust en fer com les àvies abans: fer pa...pastissos...contar contes...potser un món més pausat i respectuós era possible. El planeta es va sumir en una gran reflexió.

Davant això moltes dones d'aigua van pensar que ja havien complert la seva missió. A poc a poc van retornar als seus amagatalls, als llacs i als rius, però d'altres van voler restar un temps més entre els homes, així s'asseguraven que havien après bé la lliçó.

- Güeli, es van quedar moltes a viure a les ciutats i pobles? - en Jan va demanar mig endormiscat.

- L'home va inventar una enginyosa manera de saber si hi eren pels voltant: trobaven el seu rastre estudiant l'aigua de les canonades, ves per on!

- I que va passar al final?- En Jan ja tancava els ulls.

- Totes les bones intencions dels homes només servirien si mai no oblidaven la paraula màgica.

- I quina paraula era?

- Memòria, memoria per no oblidar i passar pàgina, estimat.

- Jo mai oblidaré... güeli - en Jan ja dormia.

- Bé que ho sé... que tinguis dolços somnis amor meu - l'avia Sofia li fa un petó a l'aire des de la pantalla i amb delicada dolçor apaga la pantalla del portàtil. Un somriure de complicitat es creua entre ella i la dama, que es miren satisfetes; tot seguit la bella dona tanca els ulls i envoltada d' esplendorosa llum es retira.

(Dedicat a tots els nens i nenes que han demostrat ser un exemple de responsabilitat i adaptació. Dedicat al güelos i güeles que pacientment van restar a les residències o les seves cases sense poder rebre visites. També a tots els que van deixar-nos per culpa d'aquesta terrible pandèmia).

Ploma i paper

